

'El Padrí' i la salsa de tomàquet

Toni Vall

Paramount Pictures

Una acció tan casolana, tan simple, tan agradable com cuinar una salsa de tomàquet. Cal ratllar els tomàquets tenint cura que tinguin gust de tomàquet, sobretot, potser els de pera són els més apropiats; posar-los a fregir amb bon oli a foc lent. Quan tota l'aigua s'ha evaporat i la salsa es va espessint s'hi afegeix sal i sucre. Cal tastar-ho perquè l'acidesa i la dolçor estiguin compensades. També s'hi poden afegir extres com carn picada, olives negres, alfàbrega, etc. De fet, Clemenza hi posa també un raig de vi negre, uns grans d'all i, quan ja està cuit el tomàquet, hi aboca mandonguilles i salsitxes. Per què començo l'article amb una recepta de salsa de tomàquet? Doncs perquè sempre que en preparo o veig que algú en prepara penso en una pel·lícula. *El Padrí*, sí, l'escena en què Clemenza, un dels homes de confiança de la família Corleone, ensenya a Michael Corleone (Al Pacino) a preparar una bona salsa de tomàquet. És una escena magnètica, addictiva, una escena que sembla improvisada i destil·la veritat per tots els porus. Els mafiosos mengen, treuen el ventre de pena, mentre maquinen venjances, ajusticiaments, com apaivagar la banda rival.

De fet, no és aquesta l'única escena d'*El Padrí* que he incorporat al meu imaginari íntim. Sempre que vaig a comprar fruita al mercat penso en l'escena de Don Vito escollint taronges a la parada de carrer davant del seu despatx. Pocs segons després és metrallat per uns assassins de la banda rival. Sempre que entro en un hospital i els passadissos resulten una mica inhòspits, penso immediatament en l'hospital en què ingresen Don Vito. L'hospital en què el seu fill Michael aconsegueix despistar els pistolers que volen rematar-lo. Sempre que entro al bar d'un hotel elegant, fet de fusta, amb velluts i repujats de cuir, penso en el bar de l'hotel en què la família Tattaglia assassina Luca Brasi.

El Padrí és violenta i obscura, parla de la mort però també del llegat, de la supervivència, del llinatge. Els protagonistes són uns mafiosos sense escrúpols. La mirada de Coppola no és compassiva ni comprensiva. És humana, és digna. *El Padrí* no s'acaba mai, quina sort si la podeu veure per primera vegada. ●

